

A. phalloides is mij uit Groningen alleen bekend uit een villatuin langs de weg naar Haren waar hij al jaren geregeld opkomt.

En tenslotte wil ik nog noemen een kort-gesteelde trechtervormige, beige bekerzwam, volgens Maas Geesteranus waarschijnlijk Aleuria tectoria (Cooke) Boud., die al enige jaren in het huis (!) van de heer J. de Jonge groeit.

Petrus Campersingel 243
Groningen.

Dr. L.S. Wildervanck.

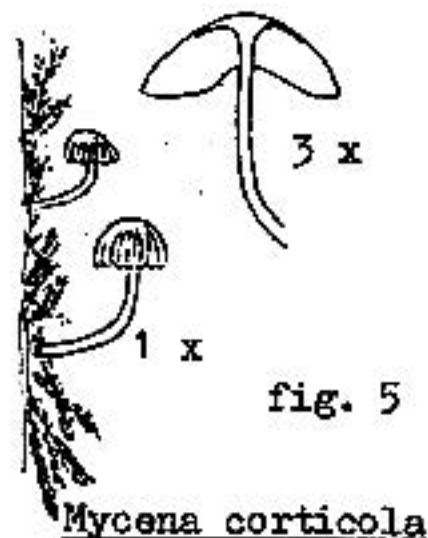
MYCENA CORTICOLA (Pers. ex Fr.) Quél. EN M. PSEUDOCORTICOLA Kühn.

Op wilgen, die flink met mos zijn begroeid, kunnen we in het najaar en dikwijls ook nog in het begin van de winter verschillende soorten „schors-Mycena's" vinden. Het zijn wel niet de gemakkelijkst te determineren paddestoelen, maar na wat oefening kunnen we er al gauw enkele soorten uithalen.

Een zeer fraai zwammetje is Mycena pseudocorticola Kühn. Deze soort vinden we meestal in flinke aantallen bijeen, van één tot meerdere meters van de grond. De kleur is fraai loodgrijs, later wat verblekend. De hoed is meestal niet groter dan 6-10 mm. Ook de steel is loodgrijs en aan de basis duidelijk wit donzig. Onder het microscoop vallen de grote ronde sporen op; de basidiën zijn gewoonlijk 2-sporig, ze hebben twee grote sterigmen.

Mycena corticola (fig. 5) heb ik maar eenmaal gevonden, dit zwammetje is meer bruinig gekleurd, de jonge ex. zijn purperkleurig. De sporen zijn iets kleiner dan die van M. pseudocorticola en dikwijls iets ellipsoidisch, ze zijn iets breder dan lang. De basidiën zijn 4-sporig. Zowel microscopisch als macroscopisch zijn deze beide soorten dus gemakkelijk van elkaar te onderscheiden.

P.B. Jansen.

HET VERKLEURZWAMMETJE

De laatste maand van 1959 bracht ons, dank zij het zachte weer, nog heel wat plaatjeszwammen, die we anders in zomer en herfst vinden.

De bossen van Dorst, een van onze voornaamste „jachtterreinen",

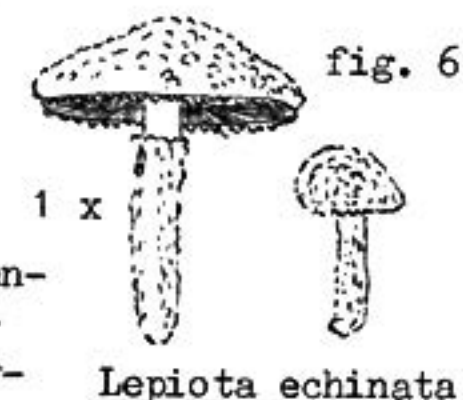
leverden nog aardig wat op. Zo vonden we op 20 december nog 2 ex. van het Verkleurzwammetje (Lepiota echinata (Fr. ex Roth) Quél. = L. haematosperma Bull.). (fig. 6) Voorzover ik weet, komt dit aardige paddestoeltje niet zo erg veel voor. Ik vond het enkele jaren geleden samen met onze redacteur in de duinen van Voorne en in 1958 een enkele in hetzelfde Douglasdennenbosje, waar ik ze op 20 december vond.

Lepiota echinata heeft de merkwaardige eigenschap dat de sporen verkleuren. Als men deze opvangt zijn ze grijs-olijfkleurig, maar later worden ze prachtig purper. Dit proces is onafhankelijk van het daglicht. Ik ving van mijn laatste vondst de sporen in het donker op en bewaarde ze ook in het donker. Na enkele dagen waren ze fraai purperkleurig geworden.

Onze paddestoel is in het veld al gemakkelijk te herkennen: de lamellen zijn zeer donker purper en vrij van de steel; de hoed, die ongeveer 2-3 cm. groot is, is vaal bruin-grijsachtig, de jonge ex. hebben een afhangend velum, de steel is een beetje melig. De geur is zeer sterk, erg onaangenaam, net als van het Stinkparasolzwammetje (L. cristata). Kühner en Romagnosi zeggen: geur complex, Lepiota cristata plus Inocybe piriodora.

Zoals met zoveel paddestoelen het geval is, is ook ons Verkleurzwammetje door de Geleerde Heren van het ene geslacht naar het andere verbannen. Velenovsky creëerde er zelfs een nieuw geslacht voor: Melanophyllum en onder dit geslacht kunt U het bij Moser vinden. Ook is het al eens ingedeeld bij Psalliota en Inocybe! In de „Flore” vindt men het bij Lepiota, wegens de hoedbekleding, die uit fraaie ronde cellen bestaat, precies als bij L. semi-nuda. Dit laatste zwammetje vinden wij elk jaar in groot aantal in hetzelfde Douglas-bosje en merkwaardig genoeg groeien er nog meer Lepiota-soorten; geregeld L. cristata, soms L. castanea (of misschien is het L. ignipes) en ook hebben we er L. echinacea Lange enkele malen gevonden. Het samentreffen van diverse Lepiota-soorten doet zich dus ook hier voor. Vergelijk ook het artikel van J. Daams in het Coolianummer van januari 1960 [6 (5-6): 42-43].

Meerten Verhoffstraat 9, Breda

P.B. Jansen